

ΟΙ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΙ ΚΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

ΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

Ἡ ἀπίστευτη ἱστορία ἑνὸς ἐγκλήματος. Πῶς ἀπεστόμωσε ὁ Ἰούλιος Κλαρετί τοὺς ἐπικριτὰς του. Μιὰ παράξενη ἐγκληματικὴ ὑπόθεσις. Ἡ ἀποκαλυπτικὴ ἔκθεσις τοῦ δόκτορος Κρόγιερ. Τὸ δράμα τοῦ πύργου τοῦ Μάινενμπεργκ. Οἱ ἀπόκρυφοὶ ἔρωτες τῆς. Ἰλντας φὸν Κράφ. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σ ἕνα ἀπὸ τὰ περιφημότερα βιβλία του, στὸν «Κατήγορο», ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Ἰούλιος Κλαρετί ἀφηγεῖται τὴν ἱστορία ἑνὸς φρικώδους ἐγκλήματος, τοῦ οὐραίου ὁ δράστης ἀνεκαλύφθη τυχαίως ἀπὸ τὸ ἐξῆς ἐκπληκτικὸ περιστατικόν: «Ἐνας ἀστυνομικὸς δηλαδὴ διέκρινε στὸ ὑέλωδες μάτι τοῦ θύματος τὴν εἰκόνα τοῦ ἐγκληματίου!...

Οἱ κριτικοὶ τότε ὄν θέλησαν νὰ πιστέψουν ὅτι ἕνα τέτοιον γεγονός ἦταν πραγματικὸ καὶ κατηγόρησαν τὸν Ἰούλιο Κλαρετί γι' αὐτὴν τὴν «ὑπερφωλὴ τῆς ἀχαλινώτου φαντασίας του...» Μὰ ὁ διάσημος συγγραφεὺς ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ ἐγκλήματος ποὺ περιέγραφε ἦταν ἀληθινή κι' ὄχι κατασκευάσμα τῆς φαντασίας του.

«Ἀζώμη μιά φορὰ, — ἔγραψε, — διαπιστώνουμε, ἐμεῖς, οἱ συγγραφεῖς, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παίρνουμε τὶς ἱστορίες μας ἀπὸ τὴν ὠμὴ πραγματικότητά τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ νὰ τὶς παρουσιάζουμε, ἀτόφιες, χωρὶς καμμιά ἀλλαγὴ, ὅπως ἀκριβῶς συνέβησαν. Τέτοιες ἱστορίες δὲν γίνονται πιστευτὲς καὶ οἱ συγγραφεῖς τοὺς κατηγοροῦνται ὡς ὑπερβολικὰ καὶ εὐφάνταστοι».

Κατόπιν δέ, γιὰ ν' ἀποδείξῃ πῶς εἶχε δίκην καὶ πῶς ἡ ἱστορία του ἦταν ἡ ἀληθινὴ πραγματικότης, δημοσίευσε τὴν ἔκθεσι ἑνὸς Γερμανοῦ γιατροῦ, τοῦ δόκτορος Κρόγιερ, τὴν ὁποία εἶχε διαβάσει τὸ 1845 στὴν Ἰατρικὴ Ἀκαδημία τοῦ Βερολίνου. Ἀπὸ τὴν ἔκθεσι αὐτή, ὁ Ἰούλιος Κλαρετί εἶχε πάρει ὅλα τὰ παράξενα στοιχεῖα τῆς πολύκροτης ἱστορίας του. Μὲ ἄλλα λόγια τὴν εἶχε σχεδόν... ἀντιγράψει, ἀλλάζοντας μόνο τὰ ὀνόματα τῶν πραγματικῶν προσώπων.

Ἡ ἔκθεσις λοιπὸν τοῦ γιατροῦ Κρόγιερ, ποὺ βρίσκεται καὶ σήμερον ἀκόμη στὰ ἀρχεῖα τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας, ἀναφέρει τὴν ἐξῆς ἀλλόκοτη ἱστορία.

Στὰ περίχωρα τῆς Κολωνίας, στὸν πύργο τοῦ Μάινενμπεργκ, τὸ 1833, ζοῦσε ἕνας θαθύπλουτος Γερμανὸς ἀριστοκράτης, ὁ Αἰνριχ φὸν Κράφ, ἕνας κόμησιδιότροπος καὶ παράξενος ἄνθρωπος ποὺ ἦταν διαρκῶς θυσιζόμενος σὲ μιὰ στυγνὴ μελαγχολία. Ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς μαύρης ἀπελπισίας του ἦταν ὅτι δὲν θὰ εἶχε ἀπογόνους, κι' ὅτι τὸ ὄνομα τῆς παλαιᾶς οικογενείας του θὰ ἔσβυνε μὲ τὸν θάνατό του. Ὁ κόμης Αἰνριχ φὸν Κράφ ἦταν γέρος, χῆρος ἀπὸ πολλῶν χρόνων καὶ δὲν εἶχε κανένα γυιό, παρὰ μόνο μιὰ πολὺ ὠμορφὴ κόρη, τὴν Ἰλντα, ποὺ τὸν ἐπεριποιεῖτο μὲ μεγάλη στοργὴ καὶ ἀφοσίωσι καὶ ποὺ ἀρνιόταν μὲ πείσμα νὰ παντρευτῆ.

Ὁ γηραιὸς κόμης εἶχε σκανδαλιστῆ ἀπὸ τὴν ἀνεξήγητη αὐτὴ ἐπιμονὴ τῆς κόρης του καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸ τῆς. Μήπως ἀγαποῦσε κανέναν ἢ ὠμορφὴ Ἰλντα; Κι' ἂν αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια, γιατί δὲν τ' ὠμολογοῦσε καὶ δὲν παντρευόταν τὸν ἀγαπημένο της; Ὁ κόμης Αἰνριχ φὸν Κράφ καλοῦσε συχνὰ τοὺς νέους τῶν ἀριστοκρατικῶν οικογενειῶν, ποὺ καθόντουσαν στοὺς γειτονικοὺς πύργους καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποιὸν ἀπ' ὅλους ἀγαποῦσε ἡ κόρη του.

Μὰ ἡ Ἰλντα δὲν ἔδειχνε σὲ κανένα καμμιά ξεχωριστὴ προτίμησι. Τοὺς φερνόταν, θέβαια μὲ μεγάλη εὐγένεια, μὰ καὶ μὲ μιὰ παράξενη ψυχρότητα ποὺ τοὺς ἀπεμάκρυνε μὲ τὸν πιὸ εὐσχημὸν τρόπο.

Μήπως λοιπὸν ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὸν ἔρωτα ἢ ὠμορφὴ Ἰλντα; Ὁ πατέρας της δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ σὲ μιὰ τέτοια ἐκδοχή. Ἡ

Ἰλντα ἦταν εὐθυμὴ, μὲ ροδαλὰ χρώματα στὸ πρόσωπο καὶ μὲ μιὰ ζωερὴ λάμψι στὰ μάτια. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ἦταν ἐρωτευμένη καὶ ὅτι συναντοῦσε ταχτικὰ τὸν ἀγαπημένο της. Μὰ πῶς ἦταν ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ μυστηριώδης γόης; Καὶ πῶς καὶ ποῦ συναντοῦσε ἡ «Ἰλντα τὸ «βασιλόπουλό» της;

Αὐτὸ τὸ μυστήριον ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἐξιχνιάσῃ ὁ κόμης φὸν Κράφ ἀκόμη καὶ μέ... θυσία τοῦ ὕπνου του. Ὡστόσο, ὅλη τὴ νύχτα, ὁ πύργος του ἦταν θυσιζόμενος σὲ θαθεῖα, σὲ νεκρικὴ σιωπὴ. Κανεὶς ξένος δὲν ἔμπαινε σ' αὐτὸν οὔτε ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα, οὔτε μὲ ἀνεμόσκαλα ἀπὸ κανένα παράθυρο. Τὸ τρίτο θράδυ, ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ὁ γηραιὸς κόμης θρῆκε τέλος τὴ λύσι τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ αἰνίγματος. Εἶχε κρυφθῆ πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλον χαλὶ τοῦ τοίχου, ποὺ ἐστόλιζε τὸν διάδρομο, ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς Ἰλντας, ὅταν ξαφνικὰ, μέσα στὴ θαθεῖα σιωπὴ, εἶδε νὰ ἀνοίγῃ ἡ πόρτα καὶ νὰ βγαίνῃ ἡ Ἰλντα, ἀθόρυβα, μὲ μεγάλες προφυλάξεις, σὰν νὰ φοβόταν μήπως τὴ δὴ κανεὶς. Ἐπειτα, ἀφοῦ θεβαιώθηκε ὅτι ὁ διάδρομος ἦταν ἔρημος, τὸν πέρασε γρήγορα-γρήγορα καὶ χάθηκε στὸ θάθος του, μέσα στὸ δωμάτιον τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου!...

Ὁ κόμης φὸν Κράφ, μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν τόσο ἀπρόοπτη ἀνακάλυψι, λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδίας. Ἡ Ἰλντα λοιπὸν καταδεχόταν νὰ ἔχῃ φίλον τῆς ἕναν ὑπέρβην; Ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος αὐτὸς λεγόταν Φράντς Μόρμπαχ κι' ἦταν ἕνας ὠραῖος μελαχροινὸς ἄνδρας, ἀπὸ καλὴ ἀστικὴ οικογένεια. Μὰ ἦταν ἀσωτος, χαρτοπαίκτης καὶ τρομερὸς γυναικῶς κι' ἔτσι κατασπατάλησε μέσα σὲ λίγα χρόνια τὴν περιουσία ποὺ τοῦ εἶχε ἀφήσει ὁ πατέρας του. Ἐπειτα, πᾶμπτωχος, ἐντελῶς, ἔπεσε πολὺ, ἀνακατεύθηκε στὸν ὑπόκοσμον, ἔχασε ὅλους τοὺς παλινοὺς φίλους του καὶ τέλος, γιὰ νὰ ζήσῃ, ζήτησε τὴ θέσι τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου στὸν πύργον τοῦ κόμητος φὸν Κράφ. Ὁ Φράντς Μόρμπαχ ἦταν πολὺ μορφωμένος, εἶχε μεγάλη εὐγένεια στοὺς τρόπους του καὶ ἐπὶ πλέον ἦταν ἐξαιρετὸς μουσικὸς. Μὲ τὶς ἐκτελέσεις του λοιπὸν στὸ πιάνον εἶχε σαγηνέψει τὴν ὠμορφὴ Ἰλντα, ποὺ τὸν εἶχε ἀγαπήσει μ' ἕνα παράφορον ἔρωτα.

Ὁ κόμης φὸν Κράφ, ξεαλλος ἀπὸ τὸ θυμὸ του, ὤρμησε ἀμέσως μέσα στὸ δωμάτιον τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου κι' ὅπως τὸ περίμενε, θρῆκε τὴν κόρη του στὴν ἀγκυλιά τοῦ Φράντς Μόρμπαχ. Ἀπαξε τότε ἕνα μαστίγιον, ποὺ θρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ του, στὸ τραπέζι καὶ μαστιγώνοντας μὲ λύσσα τὸν ἀρχιθαλαμηπόλον του, τὸν ἔδιωξε ἐκείνη κιόλας τὴν νύχτα ἀπὸ τὸν πύργον του.

Ἡ Ἰλντα, χωρὶς νὰ παραπονέθῃ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι, γύρισε ντροπισμένη στὸ δωμάτιόν της καὶ κλείσθηκε ἐκεῖ μέσα ἕξ ὀλόκληρους μῆνες, ἀποφεύγοντας ν' ἀντικρύσῃ τὸν πατέρα της. Ἡ ὑπηρετρίδες της μόνον ἔλεγαν κάθε τόσο στὸν γηραιὸν κόμητα ὅτι ἡ κόρη του ὑπέφερε ἀπὸ ἕνα «παράξενο λάγγωμα»... Κι' ὁ κόμης, μὴ μπορῶντας νὰ λησμονήσῃ τὴν «τρέλλα» τῆς κόρης του, ἔφευγε κάθε τόσο γιὰ μακρυνὰ κυνήγια ἀπαρηγόρητος.

Ἐνα θράδυ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1833, ὁ κόμης φὸν Κράφ δὲν γύρισε ἀπὸ τὸν συνηθισμένον ἀπογευματινὸν περίπατό του. Οἱ ὑπηρετῆτες τοῦ πύργου ἀνησούχησαν καὶ μὲ τὴ βοήθεια καὶ τῶν χωρικῶν ἔψαξαν ὅλη τὴν νύχτα κι' ὄλη τὴν ἄλλη ἡμέρα στὰ περίχω-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΔΩΡΟ

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν του ἐκδόσεων τὸ «Μπουκέτο» ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ στοὺς ἀναγνώστας του — δωρεάν σχεδόν — καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Πῶλ Φεβάλ «Ὁ Καπετάν Φάντασμα», τόμον ὀγκώδη ἐξ 640 σελίδων!...

Ὁ «Καπετάν Φάντασμα» θὰ διανέμεται μόνον εἰς τὰ γραφεῖα μας, μὲ 4 δελτία τοῦ «Μπουκέτου» καὶ 20 δραχμάς.

Ὁ «Καπετάν Φάντασμα» διανέμεται καὶ εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐπαρχιῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δύνανται οἱ ἀναγνώσται μας νὰ τὸν προμηθευθοῦν μὲ 23 δραχμάς καὶ μὲ 4 δελτία. Ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποκτήσουν τὸ ἀριστουργηματικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα, ἄς σπεύσουν, διότι τ' ἀποσταλέντα ἀντίτυπα εἶνε ὀλίγα καὶ θὰ ἐξαντληθοῦν.

Πληροφοροῦμεν τοὺς εἰς τὰς Ἐπαρχίας πολυπληθεῖς ἀναγνώστας μας, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὴν σειρὰν τῶν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου», ὅτι ἀπεστάλησαν ἤδη εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων πλήρεις σειραὶ καὶ δύνανται νὰ τὰς προμηθευθοῦν συνεπῶς ἀπὸ τὰ πρακτορεῖα τῆς ἐπαρχίας των.

Ἐπίσης ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου ἤρχισε ἡ διανομὴ τοῦ 10ου κατὰ σειρὰν ἀριστουργηματικῶν τῶν ἐκλεκτῶν βιβλίων ποὺ προσφέρει τὸ «Μπουκέτο» στοὺς ἀναγνώστας του

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ
τοῦ κόμητος ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

ΤΟ «ΖΕΠΠΕΛΙΝ Ο.3., ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 20)

ας πάλης και μία πιστολιά. Έτρεξα τότε, άναψα τὸ φῶς και είδα τὸν Ντράμοντ νὰ κρατάη γερὰ ἀπὸ τὰ χέρια τὴν παιδαγωγὸ τοῦ γιοῦ του και τῆς κόρης του!...

—Ἡ Γκρέτα Νόρντοκιλντ!... εκατα κατάπληκτος. Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ κατάσκοπος; Μὰ δὲν εἶνε Σουηδέζα;

—Ὅχι! μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη με ὑπερηφάνεια. Εἶμαι Γερμανίδα!...

Ὁ κυβερνήτης Ντράμοντ ἔκανε σάν τρελλὸς ἀπὸ τὴν τρήμερὴ αὐτὴ ἀνακάλυψι. Ἔπρεπε νὰ βρῆ τὸν ἀσύρματο με τὸν ὁποῖο συνεννοεῖτο ἡ μυστηριώδης ἐκείνη γυναίκα. Κ' ἔψαχνε παντοῦ, στὰ ντουλάπια, στὰ συρταρία, στὰ ἐπιπλα. Ἐγὼ πέρασα τὶς χεῖροπέδες στὴν Γκρέτα Νόρντοκιλντ κι' ἔσπευσα νὰ τὸν βοηθίσω. Σὲ μιὰ κρύπτη τότε, πίσω ἀπὸ τὴ θερμάστρα, βρῆκα τὸ μικρὸ μηχανήμα τοῦ ἀσυρμάτου και τὸν μυστικὸ κώδικα, γιὰ τὶς συνθηματικὲς συνεννοήσεις. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ ἔπέρασα ἀμέσως στ' αὐτιά μου τ' ἀκουστικά.

—Καλοῦν ἀπὸ τὸ Βερολίνο! φώναξα τὸν Ντράμοντ.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ «Βίτζιλαντ» ἄρπαξε τὸν συνθηματικὸ κώδικα, τὸν ξεφύλλισε νευρικά, βρῆκε μερικὲς ἀπαντήσεις και μοῦ εἶπε:

—Ἀπαντήστε: «Ε.Ε.Ε. 3.5.8.»

Πῆρα τὸ χειριστήριο τοῦ ἀσυρμάτου κι' ἐξέπεμψα τὴν ἀπάντησι.

—«Υπάρχουν στὸ Μπόστον πολεμικά;» με ρώτησαν τότε ἀπὸ τὸ Βερολίνο.

—«Ὅχι!» ἀπάντησά.

—«Θαυμάσια! Τὸ «Ζέππελιν» φθάνει σὲ λίγο...»

Ὁ Ντράμοντ χλώμιασε.

—Ἐρχεται! ψιθύρισε. Πρέπει νὰ τὸ προλάβουμε. Ἐγὼ θὰ γυρίσω γρήγορα στὸ «Βίτζιλαντ». Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὴ μοῖρα... Φροντίστε γιὰ τὴ Γερμανίδα!... Προσέξτε μήπως σὰς ξεφύγη...

Μοῦ ἔσφιξε κατόπιν τὸ χέρι και χάθηκε μέσα στὴ νύχτα...

Ἐπὶ ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ οὐρανὸς πάνω ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Μπόστον, ἐφλέγετο ἀπὸ τοὺς προβολεῖς τῶν ἀγγλικῶν πολεμικῶν. Τὸ «Ζέππελιν Ο.3.» εἶχε πέσει στὴν μοιραία παγίδα. Τὰ πολεμικὰ ἄρχιζαν ἀμέσως ἐναντίον του ἀλλεπάλληλα πυρὰ. Τὸ κολοσσιαῖο ἀερόπλοιο πού πηγαινε γιὰ νὰ βομβαρδίσει τὸ Λονδίνο, συγκλονίσθηκε μιὰ στιγμὴ, ἔγειρε ἔπειτα με τὴ μύτη πρὸς τὰ κάτω και τυλίχθηκε ξαφνικά ἀπὸ τεράστιες φλόγες. Σὲ λίγο ὁ καρβονιασμένος σκελετὸς του χάθηκε μέσα στὴ θάλασσα...

Τὸ Λονδίνο εἶχε σωθῆ ἀπὸ τὴν καταστροφή. Ὅσο γιὰ τὴν τύχη τῆς μὲς Γκρέτας Νόρντοκιλντ, δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ὅτι ἐτουφεκίσθηκε ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες στὸ Νότινγκαμ.

ΡΑΛΦ ΜΑΚ ΓΚΡΕΥ

ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ;

(Συνέχεια έκ της σελίδος 10)

Γαλλίας και κάθε «εὐνοουμένης» τῶν Λουδοθίκων. Ἡ κυρία νι' Αἰγκλεμόν ἦταν τρομερὰ φιλόδοξη κι' ἔλεγε συχνὰ στις ἄλλες γυναίκες τῆς φυλακῆς πὼς ἂν ζοῦσε σὲ πιὸ παλιὰ ἐποχὴ θα κατάρθωνε νὰ παντρευτῆ ἕναν πρίγκηπα ἢ ἕνα βασιλέα, γιὰ τὸ κεφάλι τῆς ἦταν τρωωρισμῆιο ἀπὸ τὴ μοῖρα νὰ φορέσει ἕνα στεμμά!...

Κατὰ γενικὸ κανόνα ὅμως ἡ γυναίκες δὲν διαβάζουν τίποτε, οὔτε καν ἐφημερίδες, στὴ φυλακῆ. Δείχνουν πάντα μιὰ χαρακτηριστικὴ ἀπέχθεια γιὰ κάθε ἐντυπ. Κι' ἀντὶ νὰ διαβάσουν, πρῶτον νὰ φλυαροῦν μεταξὺ τους.

Τὰ βιβλία ὅμως χρησιμοποιοῦνται καμμιά φορά και γιὰ μυστηριώδεις συνεννοήσεις. Στὶς φυλακὲς τῆς Σαντὲ μοῦ διηγήθηκαν ὅτι ἕνας κατάδικος ἔγραφε με συμπαθητικὸ μελάνι ἕνα σημείωμα στὸ περιθώριο τῆς σελίδος 100 κάθε βιβλίου πού ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη. Ἐνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του ζητοῦσε τὸ ἴδιο βιβλίο ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες κι εἰσι μάθαινε τί τοῦ ἔγραφε ὁ φίλος του. Περιττὸ εἶνε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς, ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ κατάδικοι ἐτοίμαζαν με τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν δραπετεύσι τους. Ἡ ἐπιμονὴ ὡστόσο τοῦ δευτέρου καταδίκου νὰ ζητῆ ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες τὸ βιβλίο πού εἶχε πάρει ὁ πρῶτος, ἐκίνησε τὶς ὑπόψεις τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν. Οἱ φυλακὲς τότε παρηκολούθησαν κρυφὰ τὸν δεύτερο κατάδικο και δὲν ἄργησαν ν' ἀνακαλύψουν τὶς ἀπόκρυφες αὐτὲς συνεννοήσεις, με τὶς ὁποῖες κατέστρωναν ἕνα ἔξυπνο σχέδιο ἀποδράσεως οἱ δύο... φιλιαναγνώσται.

Τέλος, οἱ ἔφηβοι και τὰ παιδιά δὲν διαβάουν τίποτε στὴ φυλακῆ. Οὔτε και αὐτὰ ἀκόμα τὰ ὑποχρεωτικὰ μαθήματά τους. Μὰ μήπως τὰ παιδιά ἀγαποῦν τὴ μελέτη κι' ὅταν βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακῆ ;

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 33)

ρα, μήπως τυχὸν ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη τοῦ πυργοδεσπότη τοῦ Μάινενμπεργκ. Μὰ ὁ γηραιὸς κόμης εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ὁ Φράντς Μόρμπαχ ἐφθασε τότε ἀπὸ τὴν Κολωνία και ξαναπῆρε τὴ θέσι του στὸν πύργο και στὴν καρδιά τῆς ὠμορφῆς Ἴλντας...

Ἐπὶ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, τὸ πτώμα τοῦ κόμητος φὸν Κράφ βρέθηκε μέσα στὴν παγωμένη λίμνη τοῦ δάσου. Δυὸ χωρικοὶ, πού εἶχαν σπάσει τὸν πάγο, εἶδαν κατάπληκτοι νὰ παρουσιάζεται στὴν ἐπιφάνεια ὁ νεκρὸς τοῦ πυργοδεσπότη. Ὁ γηραιὸς κόμης εἶχε δολοφονηθῆ με δυὸ σφαῖρες στὸ μέτωπο!...

Τὸ πτώμα μεταφέρθηκε ἀμέσως στὸν πύργο. Σὲ λίγο κατέφθασε κι' ὁ διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Κολωνίας, μαζί με τὸν ἰατροδικαστῆ Κρόγιερ. Καὶ οἱ δύο τους τότε ἔσκυψαν πάνω στὸ πτώμα γιὰ νὰ κάνουν τὴν αὐτοψία. Ἀξάφνα ὅμως ἀνασηκώθηκαν κατάπληκτοι. Τὸ δεξι μάτι τοῦ νεκροῦ, φρικκωδῶς γουρλωμένο, παρουσίαζε ἕνα παράξενο φαινόμενο:

Ἡ κόρη τοῦ ματιοῦ εἶχε ἀποτυπώσει, «ὅπως μιὰ φωτογραφία», τὴν εἰκόνα ἐνὸς ἀνθρώπου πού προβολοῦσε μ' ἕνα πιστόλι!...

Ὁ ἰατροδικαστῆς Κρόγιερ, μ' ἕνα δυνατὸ φακό, κατάρθωσε νὰ ἐξετάσει, σὲ μεγέθυνσι, αὐτὴ τὴ μικροσκοπικὴ εἰκόνα και νὰ διαπιστώσει ὅτι ὁ ἄνθρωπος με τὸ πιστόλι ἦταν ὁ ἀρχιζα' σι. π. π. Φράντς Μόρμπαχ.

—Ἄ! ὁ κακοῦργος! φώναξε ἡ Ἴλντα κατάχλωμη, μόλις τὸ ἄκουσε αὐτό.

Και δείχνοντας με τὸ δάχτυλο, τὸ κατήγορο μάτι τοῦ τραγικοῦ πατέρα τῆς, φώναζε στὸν ἐραστὴ τῆς:

—Ἐμπρός! Ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά σου! Ἐσὺ σκότωσες τὸν πατέρα μου!...

Τὸ μάτι του δὲ ἀπετύπωσε τὴ στιγμὴ πού τὸν πυροβολοῦσε!...

Ὁ Φράντς Μόρμπαχ, πρὸ τρομος, ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσει ὅτι αὐτὸς εἶχε σκοτώσει πράγματι τὸν κόμητα φὸν Κράφ κι' ἔπειτα εἶχε ρίξει τὸ πτώμα του μέσα στὴ λίμνη τοῦ δάσου...

Ὁ δολοφόνος καταδικάσθηκε σὲ θάνατο κι' ἀποκεφαλίσθηκε με τὸν πέλεκ., ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες.

Ὅσο γιὰ τὸν δόκτορα Κρόγιερ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀσχολήθηκε ἰδιαίτερος με τὶς «φωτογραφικὲς ἰδιότητες» τῆς κόρης τοῦ ματιοῦ κι' ἔκανε ἀργότερα ἐκείνη τὴν πολὺκροτὴ ἔκθεσι του στὴν Ἰατρικὴ Ἀκαδημία τοῦ Βερολίνου, ἀπὸ τὴν ὁποῖα ἐπῆρε τὰ στοιχεῖα τῆς ἱστορίας του ὁ Ἰούλιος Κλαρετί.

Κι' ἔτσι, ἀποδείχθηκε ἀκόμη μιὰ φορά, πὼς ἡ ὠμὴ πραγματικότης ξεπερνάει πολὺ συχνὰ και τὴν πιὸ «ἀχαλίνωτη» φαντασία τῶν μυθιστοριογράφων. ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΒΕΝΤΕΤΤΩΝ»,

(Συνέχεια έκ της σελίδος 11)

προσπαθοῦσε νὰ τὸν κἀνὴ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὶς σκέψεις του.

Ὁ Βάν-Ντάυκ δὲν ἀντιλαμβάνετο τίποτε. Ξαφνικά ἕνα αὐτοκίνητο φάνηκε στὴν λεωφόρο νὰ τρέχη με ἱλιγγιώδη ταχύτητα. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἔκανε χίλια κομμάτια τὸν διάσημο σκηνοθέτη ἂν ὁ «Ρίν-Τιν-Τιν» δὲν καταλάβαινε τὸν κίνδυνο πού διέτρεχε ὁ... φίλος του και δὲν ὠρμούσε νὰ τοῦ δώσει μιὰ γερὴ δαγκωμάτι. Αὐτὴ φυσικά τὸν κατέβασε ἀπὸ τὰ σύννεφα, τὸν ἔκανε νὰ ἰδῆ τ' αὐτοκίνητο και νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν ἀνατριχιαστικὸ θάνατο πού τὸν περίμενε.

Ἐπίσης και ὁ «Φλῶς» τὸ ἀγαπημένο σκυλί τῆς «μὲς Μπάρετ», τοῦ ὁποιοῦ τὸ παίξιμο θαυμάσαμε και στὴν ὀθόνη, εἶνε ὁ ἥρωας ἕνα σωρὸ ἐπεισοδίων και εἶνε πασίγνωστος στὸ Χόλλυγουντ γιὰ τὰ κατορθώματά του. Ἡ Νόρμα Σῆρερ γι' αὐτὸ τὸ σκυλί ἔχει μιὰ παθολογικὴ ἀγάπη, ἡ ὁποῖα εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ. Τίποτε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν συγκινήσει, ὅσον αὐτὸς ὁ ἔξυπνος «Φλῶς», ὁ ὁποῖος τῆς εἶνε τυφλὰ ἀφωσιωμένος. Εἶνε ὁ σωματοφύλακός της και ἐκείνος πού κανονίζει τὶς συμπάθειες και τὶς ἀντιπάθειες τῆς μεγάλης «βεντέττας».

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ «Φλῶς» μιὰ μέρα ἦταν ὑπερβολικά ἀνήσυχος και δὲν ἄφηνε με κανένα τρόπο τὴν Νόρμα Σῆρερ ν' ἀνεβῆ σὲ αὐτοκίνητό της, τὸ ὁποῖο ὀδηγεῖ πάντα μόνη της. Ἐκείνη φυσικά παραξενεύτηκε, θύμωσε και θέλησε νὰ τοῦ τὶς βρέξει. Μὰ ὁ «Φλῶς» δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἡσυχάσει. Ἡ Σῆρερ τότε ὑποπτεύθηκε ὅτι κἀτι συνέβαινε. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν «Φλῶς» θέλησε νὰ μὴ τοῦ χαλάσει τὸ χατήρι. Ἐγκατέλειψε λοιπὸν τὸ αὐτοκίνητό της και πῆρε ἕνα ταξὶ γιὰ νὰ πάῃ στὸ «στούντιο».

Φαντασθῆτε τώρα τὴν κατάπληξί της, ὅταν ἔμαθε, λίγο ἀργότερα, ὅτι τ' αὐτοκίνητό της εἶχε γίνει χίλια κομμάτια ἀπὸ ἕνα ἐκρηκτικὸ μηχανήμα, τὸ ὁποῖο εἶχαν κρῦψει μέσα σ' αὐτὸ μερικοὶ γκάγκστερς γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθοῦν πού εἶχε ἀρνηθῆ νὰ τοὺς πληρώσει τὸ ποσὸν πού τῆς ζητοῦσαν γιὰ τὴν ἀσφάλειά της!

Ἐχουν δίκην λοιπὸν ἡ γοητευτικὲς «βεντέττες» ν' ἀγαποῦν τόσο πολὺ τοὺς σκύλους των. Εἶνε οἱ μόνοι πού τοὺς παραμένουν πιστοὶ και πού φροντίζουν νὰ τὶς προφυλάγουν ἀπὸ τοὺς διαφόρους κινδύνους.